

СНИМКА: Вергиния Янчева

Четири елемента

Огън: Когато говориш и лицето ми пламва
от усещането за близост.
Когато думите ти ме докосват така,
сякаш по мен ги изписваш.
Когато си разрушителен. Или ласкав.
Когато следите от твоята ревност
ме бележат болезнено.
Когато навън вали,
а вътре в мен гласът ти е топъл.

Земя: Разтворила се под мен, докато падам
в безкрайното ти мълчание
и не викам.
Когато си мисля, че не ти се живее
безсмислено дълго
и проумявам смъртта.
Когато зеленото се опитвам да видя.
Когато стоя пред грозните гледки,
само тогава зарадвана, ако те няма.
Когато от друг, не - земен свят,
може би общ,
усещам и двама ни.

Въздух: Когато се рея до тебе от думи,
превърнати в знаци.
Лекотата искряща с която общуваме –
като шампанско.
Когато се чувствам захвърлена
от високото ти неразбиране.
Когато отново усетя, че прекрасно те има.
Когато успявам да ти говоря,
въпреки вятъра.

Вода: Когато потъвам в дълбокия смисъл
на твоите мисли.
Когато те чувствам прохладен и искрен.
Когато във мен попиваш до дъно,
а бистрите извори на нежността ти
ме заобикалят.
Когато съм остров.
И съм жадна за теб,
и за себе си също,
докато се давя.
Когато копнея като дъжд
да те докосвам,
Да се стичам по теб,
по твоите устни,
да сме мокри до кости.
Когато си мисля за онази река,
която си гледал
и превръщам насън душата си в лодка,
да може от другия бряг да се завърнеш.

Полина Тодорова

Рисунка: Диана Софрониева

ЗАВРЪЩАНЕ

Пътят се вие като празен ръкав,
лекомислено полюшван от вятъра,
в маншета му, закръпен небрежно
отдавна,
спира на моето детство лятото.

Поизбеляла е къщата
от жаркото слънце
на годините кратки. Прежурия
терасата,
където две-три врачета
човъркат зрънце
и литват цвърчащи
над пътека обрасла.

Избелял е и споменът. Но тревата -
зелена, прегърнала
мама и татко - расте.
Зелена тупти и кръвта във вените
на едно някогашно,
вече побеляло дете.

Омагьосан, погледът ми рисува кръг,
затваря трептенията на маранята.
Завърнали се,
стъпките ми лягат по гръб
върху облото чело на земята.

Виктория Иванова

На баба ми
Фатма Сали Мочук-Масалджъ

Прекрачвам прага на двора ти.
Отварям портата телена.
Отварям мечтите си - детските
и виждам теб - цялата Слънце.

Живот изтерзан са очите ти.
Падаща звезда е лицето ти.
Ръцете си сухи протягаш.
Притискаш ме силно до себе си.

Попивам прегръдката медена.
Подслаждам сърцето си - черното.
Играе споменът там във проклетото,
а в душата изригва вулкан от Сияние.

Срещата с теб е среща Свещена.
Споделената болка
престава да бъде тревога.

Обута в шалварите стари
ти ме изпращаш със соления дъжд.
Аз бързам... Влакът не чака.
Колко болка пробужда сърцето ти.
Виждам краката ти старчески,
как се борят.

За да спасят от дъжда
Пламъка на свещицата в теб.

На жестоката възраст колко й трябва
да забълбука в младежко поточе.
На душата в горчилка колко й трябва
за да прероди една изсъхнала радост.

Велияна Чилева

Защо

Защо душите ни са волни,
а телата слаби, болни?
Защо за всичко сме виновни?
Защо планове за бъдеще кроим,
а мига не можем да уловим?
Защо все за по-добро милеем,
а безцелно живота си пилеем?
Ден за ден защо живеем?
Защо казват, че крадци сме ние
и всеки тича да ни бие?
Защо на други бъдеще гадаем,
а себе си не можем да познаем?
Защо тесен е за нас света,
а живеем във катун и гета?
Защо в дрехи
разноцветни се обличаме
и на никои други
не приличаме?
Защо по музика и танци
страстно се увличаме?
Защо дълги пътища обичаме?
Защо рома се наричаме?
Защо?...
Да отговоря не мога.
Но знам -
и ние деца сме на Бога.

Валери ЛЕКОВ
(ВЕЛА КРИОЛЕВ)УСИН КЕРИМ
конкурс за поезия